

[L'ILLA]

9002/11 60#

Un matí, els habitants de l'Illa van trobar un home a la platja, al lloc on el corrent del mar i el destí havien arrossegat el seu rai. L'home es va aixecar quan va veure que s'apropaven. No era com ells. El van mirar fixament i es van sorprendre. Es preguntaren per què havia anat fins allà. Què buscava. Què havien de fer. Un va dir que el millor seria retornar-lo tot seguit a la terra d'on havia vingut. "I a més", van dir, "aquest lloc no li agradarà. Tan lluny de casa seva. Però el pescador sabia què passava a alta mar. "Seria enviar-lo a morir i jo no vull aquest pes a la consciència, va dir. "Hem d'acollir-lo". El van acollir. El van portar al corral de les cabres, que feia temps que era buit, a l'extrem deshabitat de l'Illa. Li van fer entendre que s'havia de quedar allà i li mostraren un racó amb palla. Allà podria dormir. Després tancaren amb clau la porta del corral i tornaren a casa, a la seva vida de sempre. Però, un bon dia, l'home es va presentar a la població. Es va formar un gran aldarull. Els homes el van agafar i l'escridassaren. Ell els va fer entendre que tenia fam, que feia dies que no menjava i que potser li podien donar alguna cosa per menjar.

"Té raó", va dir el pescador, "no el podem deixar abandonat ara que és amb nosaltres. Hem d'ajudar-lo". La gent de l'Illa es va espantar. "Però nosaltres no podem mantenir a tothom que arribi fins aquí" es va indignar el botiguer, "perquè també acabariem passant fam nosaltres". El pescador va proposar que algú li donés feina i així podria guanyar-se la vida. "I a més", va dir fluixet, "podriem pagar-li una mica menys que a un dels nostres". No li aniria bé a l'amo de l'hostal tenir un ajudant de cuina? "Si li dono feina a la meva cuina, ningú no tornarà a menjar-hi", va rondinar l'amo de l'hostal. "Per què no n'hi dones tu, de feina? Però a la barca del pescador sols hi havia lloc per a una persona. El fuster va recordar com estava de mal fet el rai. Segur que l'home no en sabia gens, de fer servir un martell. El fraginer sols va dir. "Mireu-lo bé. Jo necessito una persona forta, que serveixi per carregar". I encara que el capellà sentia llàstima, la veu de l'home no encaixava en el cor. "Bé, aleshores hem de fer pinya", va dir el pescador i ocupar-nos d'ell entre tots.

Penseu: l'hem acollit i encara que no sigui com nosaltres, hem de fer-nos responsables d'ell".

Finalment l'amo de l'hostal va estar d'acord a donar-li les restes del menjar que normalment llençava als porcs. Després van portar l'home altra vegada al corral de les cabres i van reforçar la porta perquè no tornés a alterar l'ordre públic.

Però ara l'home els intranquilitzava. Ells no li havien demanat que vingués i malgrat tot era allà. L'acció bondadosa dels vilatans no havien estat el final, sinó el principi. L'havien acollit a la seva Illa i ara formava part de les seves vides.

Notaven la seva presència de dia i també de nit, quan el veien en els seus malsons.

El mestre va parlar amb gravetat sobre els salvatges i els seus costums.

"Menja amb les mans", deia l'amo de la fonda. "I menja ossos".

"Si no t'acabes la sopa, vindrà i se t'emportarà", deia una mare al seu fill.

"Els infants li tenen por", va dir preocupat el mestre, a la nit, al bar.

"Estic segur que si pogués ens mataria a tots", va dir el vigilant.

"Un estrany provoca el pànic", posava el diari amb grans titulars.

La por es va anar estenent.

"La situació és preocupant", van dir uns quants.

"Cal fer alguna cosa abans no sigui massa tard", van exigir uns altres.

Ja és tot prou difícil. Només caldria haver-se de preocupar del benestar dels de fora.

Aleshores podria venir qualsevol!. Aquest home no és d'aquí. És un estranger. Cal que marxi, és necessari que marxi.

I es van encaminar cap al corral de les cabres. Van prendre l'home, el van portar fins al rai i el van empènyer cap a les ones.

Després van calar foc a la barca del pescador, perquè havia estat ell qui els havia convençut perquè acollissin l'home. I tot i que algunes persones pensaven com el pescador, els altres cridaven més fort.

I tampoc no volien menjar peix d'aquell mar que havia porta l'estranger.

I van construir una muralla molt alta al voltant de l'Illa; amb torres des d'on es podia vigilar el mar de dia i de nit. I mataven les gavines i els cormorans que passaven volant, perquè allà fora ningú no sabés que existia la seva Illa.

